

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **P. T.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 września 2024 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w Myszkowie w przedmiocie rozstrzygnięcia wątpliwości co do wykonania pkt 2 postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2024 r., sygn. akt IV KK 581/23,

na podstawie art. 15 § 1 k.k.w. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku o rozstrzygnięcie wątpliwości.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego w dniu 27 sierpnia 2024 r. wpłynęło pismo, którym Sąd Rejonowy w Myszkowie zwrócił się o rozważanie rozstrzygnięcia w trybie art. 13 § 1 k.k.w. wątpliwości co do wykonania pkt 2 postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2024 r., sygn. akt IV KK 581/23 w zakresie obciążenia kosztami postępowania kasacyjnego skazanego P. T. Jak uzasadniono, w wymienionym orzeczeniu nie podano konkretnej kwoty, co z kolei uniemożliwia przeprowadzenie egzekucji tych należności, bowiem jak wielokrotnie zwracają uwagę komornicy sądowi – wysokość dochodzonej należności musi wprost i jednoznacznie wynikać z przedstawionego im tytułu wykonawczego. Brzmienie art. 13 § 1 k.k.w., w

szczegółności sformułowanie „może zwrócić się do sądu, który je (orzeczenie) wydał” uniemożliwia uczynienie powyższego przez tutejszy sąd.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie jest zasadny.

Instytucja określona w art. 13 § 1 k.k.w. służy wyjaśnieniu rzeczywistych wątpliwości związanych z wykonaniem orzeczenia lub zarzutami co do obliczenia kary, które powstały u konkretnego organu postępowania wykonawczego o ile nie mogą one zostać przez ten organ rozstrzygnięte samodzielnie. Tymczasem wskazana przez Sąd Rejonowy w Myszkowie wątpliwość co do wykonania postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2024 r. ma charakter wyłącznie hipotetyczny. Wnioskujący odwołuje się bowiem do praktyki części komorników, wskazując tym samym na przyszłe trudności z wykonaniem orzeczenia, które nie zawiera konkretnej kwoty kosztów sądowych obciążających skazanego. W istocie powołuje się więc na potencjalne wątpliwości mogące powstać u innego organu postępowania egzekucyjnego, który *nota bene* sam posiada legitymację do wystąpienia z wnioskiem określonym w art. 13 § 1 k.k.w. Zresztą na obecnym etapie nie wiadomo, czy w przedmiotowym postępowaniu wykonawczym w ogóle zostanie zaangażowany sądowy organ egzekucyjny. Nie można bowiem wykluczyć, że po wezwaniu skazanego uiszczy on koszty sądowe.

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, że wskazywane przez sąd pierwszej instancji okoliczności nie skutkowały dotychczas zaistnieniem wątpliwości uzasadniających skorzystanie z art. 13 § 1 k.k.w., o czym świadczy chociażby brak wpływu podobnych spraw do Sądu Najwyższego. Formuła obciążenia skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w razie oddalenia kasacji jako oczywiście bezzasadnej bez precyzowania konkretnej kwoty jest powszechną praktyką w Sądzie Najwyższym w sytuacji, gdy – tak jak w niniejszej sprawie – ograniczają się one do ryczału określonego w § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 663 z późn. zm.).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia, na które zgodnie z art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. nie przysługuje zażalenie (*vide* postanowienie SN z dnia 29 października 2013 r., IV KZ 64/13, OSNKW 2014, nr 3, poz. 24).

[J.J.]

[ms]